

Arrest

nr. 263 098 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Angolese nationaliteit te beschikken. U bent geboren op X 1985 te X, Angola.

Toen u een jaar of vijf was verhuisde uw gezin naar Luanda.

In 2003 werd u voor de eerste keer moeder van een dochter; M.S.G., geboren op 30 april 2003. De relatie met de vader van uw dochter liep spaak.

U werd het slachtoffer van een verkrachting in januari 2004 en liep hierdoor een Hiv-infectie op.

Uw familie bracht u naar uw grootmoeder in Soyo voor een traditionele genezing maar bracht u niet op de hoogte van uw gezondheidstoestand. Aangezien u niet beter werd, keerde u terug naar Luanda. Uw familie wilde niet meer in uw buurt komen.

In Luanda kreeg u uiteindelijk te horen dat u besmet bent met HIV en kreeg u een behandeling in een ziekenhuis.

U woonde initieel samen met een lotgenote maar leerde uiteindelijk uw vriend, R.J.Ga. kennen. Hij was eveneens besmet met HIV. Jullie kregen samen drie kinderen; Y.K.G., geboren op 27 juli 2012, N.K.G., geboren op 10 april 2014 en W.K.G., geboren op 4 juni 2015.

Om te voorzien in jullie levensonderhoud verkochten jullie dingen op de markt. Eens mensen op de hoogte waren van jullie gezondheidssituatie werden jullie wel eens geslagen en nageroepen. Jullie verhuisden daarom regelmatig naar een andere wijk in Luanda (ongeveer om de twee jaar) en begonnen op een andere markt te verkopen.

Uw familie wilde geen contact met u en bedreigde u als ze u zagen. U werd in 2006 door hen aangevallen. Na dit incident hield u afstand. Als uw familie u tegenkwam, bedreigden ze u en als ze op de hoogte waren dat u ergens solliciteerde, praten ze ook negatief over u bij uw mogelijke werkgever.

Op een dag werd uw partner in elkaar geslagen op de markt omwille van zijn HIV besmetting. Hij was ernstig gewond en moest daarom naar het ziekenhuis worden gebracht. In het ziekenhuis werd hij al snel naar de afdeling voor HIV mensen gebracht. U geeft aan dat hij er geen juiste verzorging kreeg. Hij overleed vervolgens in het ziekenhuis.

Na het overlijden van uw partner kwam de familie van uw partner u opzoeken en bedreigden ze u. Ze beschuldigden u ervan dat u R.J.Ga. zou hebben besmet. De dag na de begrafenis kwam de familie naar u thuis en sloegen ze u. Een broer van R.J.Ga. pleegde seksueel misbruik op u door een stok in uw vagina te steken. U ging hierop naar de politie. Na dat incident kwam de familie van R.J.Ga. nog enkele keren om u te bedreigen. Ook werd uw huis in brand gestoken en moest u uw kinderen via het raam in veiligheid brengen. U besloot daarom om het land te verlaten. Een vriend van uw overleden partner financierde uw reis.

U heeft uw kinderen in Angola bij een vriendin gelaten, die eveneens HIV heeft.

Op 19 september 2018 nam u het vliegtuig en reisde u met uw paspoort en visum naar Portugal. Omdat u zich niet veilig voelde in Portugal trok u verder naar België. U diende op 24 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 25 oktober 2020 kreeg u een zoon, M.M.G.N.K., geboren te Namen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van de geboorteakte van uw zoon M.M.G.N.K., uw Angolese identiteitskaart, kopieën van medische attesten dd.17/12/2018, 3/4/2019 en 10/5/2019, een kopie van de overlijdensakte van R.J.Ga. en een kopie van een attest van SOS Viol neer. Na het onderhoud op het CGVS werden door uw raadvrouw, Christine Van Risseghem, opmerkingen bij uw persoonlijk onderhoud opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Waar uw gezondheidstoestand (HIV) niet in twijfel getrokken wordt, kan aan uw asielrelaas en uw beweerde vervolging echter geen geloof gehecht worden. Uit uw verklaringen tijdens de

verschillende contacten met de asielinstanties en uw visumdossier blijkt dat uw bewering - dat u en de vader van twee van uw kinderen in Angola het slachtoffer werden van veelvuldige zware incidenten omwille van jullie ziekte (HIV) – niet geloofwaardig.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de **grote verschillen en lacunes tussen uw verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) aflegde en de verklaringen die u bij het CGVS aflegde.**

Toen u bij de **DVZ** gevraagd werd wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst, wat er zou kunnen gebeuren bij een eventuele terugkeer, verklaarde u dat u vreest te zullen sterven omwille van de problemen die u had. U stelde dat u in Angola werd **gediscrimineerd**, dat u meermaals moest verhuizen en dat u werd nagewezen. Dit omdat u HIV heeft. Ook uw kinderen zouden hierdoor gediscrimineerd worden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, dd. 8/11/2018, vraag 3.4). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u dit denkt en om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, verklaarde u dat er op uw 19e HIV bij u werd vastgesteld nadat u – na de geboorte van uw eerste kind – verkracht werd. U werd ziek en werd getest. Aanvankelijk vertelde uw familie u niet wat er met u aan de hand was, maar ze hielden opvallend meer afstand van u. Uw vader zond u naar een traditionele arts, maar die behandeling bracht niet veel beterschap. In 2004 riep uw vader de familie samen en hij zei dat **contact met u zoveel mogelijk gemeden moest worden**. Er werd gezegd dat u beter dood zou zijn. De situatie werd erger: een dochter van u werd op school **gepest**, waardoor u haar van school haalde. Uw dochter had ruzie met een leeftijdsgenootje en de moeder wou u slaan. Diezelfde nacht werd bij u **ingebroken**. Een buurvrouw zei dat ze bewijs zouden zoeken van uw ziekte. Niet alleen binnen de familie werd u gediscrimineerd, maar ook in het ziekenhuis. Toen u gevraagd werd wat u deed besluiten om Angola te verlaten, gaf u aan dat u – na het overlijden van de vader van uw kinderen – meer stabiliteit voor uw kinderen wou, omdat uw kinderen enkel u hebben. Toen u gevraagd werd of u de belangrijkste asielmotieven aanhaalde, verklaarde u van wel, maar u wou er nog aan toevoegen dat u de laatste tijd meer naar het ziekenhuis moest en u uw kinderen dan steeds moest achterlaten en dat dit ook meespeelde. Toen u nogmaals gevraagd werd of u de belangrijkste problemen vertelde, verklaarde u van wel (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, dd. 8/11/2018, vraag 3.5). Toen u verder gevraagd werd of u daarnaast ook problemen kende met uw autoriteiten, gaf u aan dat u ooit klacht ging indienen bij de politie omdat u gediscrimineerd werd, maar de politie u toen naar huis zond. Toen u verder gevraagd werd of u daarnaast ook problemen kende met uw medeburgers, gaf u aan dat aan wanneer medeburgers te weten komen dat je HIV hebt, ze het rondvertellen en je op de duur de deur niet meer uit durft (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, dd. 8/11/2018, vraag 7).

Bovenstaand relaas dat u bij de DVZ vertelde, verschilt echter op manifeste wijze van het verhaal dat u op het CGVS heeft verteld.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het **CGVS** maakte u immers plots gewag van veelvuldige zware incidenten omwille van het feit dat u en de vader van uw kinderen HIV hebben. Zo verklaarde u – toen het over uw woonplaatsen ging – reeds dat mensen u niet enkel discrimineerden, maar ook sloegen en uitscholden. Toen u daarop gevraagd werd of u omwille van deze ‘slagen’ naar de politie ging om aangifte te doen, gaf u aan van wel, maar u weggestuurd werd (zie notities CGVS, p 5). Verder verklaarde u dat u op de markt werkte, maar mensen agressie gebruikten, alles op de vloer gooiden en u sloegen (zie notities CGVS, p 7). U gaf aan dat R.J.Ga. – de vader van uw kinderen – ook op de markt werkte. U gaf verder aan dat uw partner op de markt werd aangevallen en erg geslagen op zijn hoofd, omdat hij HIV had. Later zou hij aan deze verwondingen zijn overleden (zie notities CGVS, p 7-8). Ook toen u – net zoals bij de DVZ – gevraagd werd om te vertellen over de redenen waarom u Angola verliet, waren uw motieven totaal anders dan bij de DVZ. U verklaarde Angola te hebben verlaten na de gebeurtenissen van uw man (die hard geslagen werd). U gaf aan dat u verschillende keren aangevallen werd. U kon niet verder studeren en u kon niet werken, omdat u steeds vervolgd werd. De politie deed niets, bedreigde u en zette u buiten. Verder kwam u plots aanzetten met het gegeven dat enkele personen voor uw vertrek uit Angola, uw huis ‘s nachts in brand hebben gestoken en u uw kinderen door het raam naar buiten hebt moeten zetten. Het huis was volledig verbrand. (zie notities CGVS, p 9-10 en p 17). Toen u gevraagd werd naar uw reisweg, verklaarde u plots dat de moeder en de zussen van uw overleden partner naar u kwamen en u sloegen. U had blauwe plekken over heel uw lichaam. Ook de broers sloegen u met stukken hout. Ook uw dochter Y. werd geslagen met een stuk hout. De broers van uw overleden partner staken verder een stuk hout in uw vagina. Ook nadien zochten ze u nog op. Dan duwden ze u tegen de muur, namen u hard bij uw nek, sloegen u met open hand, boksten u en gooiden dingen op de grond en naar u (zie notities CGVS, p 11 en p 16). Verder haalde u aan dat uw

familie u sinds 2006 aanviel en bleef bedreigen en ze dreigden u te doden indien u contact zocht. U verklaarde dat uw familie – na de dood van uw partner – eveneens naar uw huis kwam, ze alles op de grond gooiden, u sloegen en u op de tafel gooiden (zie notities CGVS, p 12-13). Toen u gevraagd werd of u naar de politie ging, gaf u aan niet meer te kunnen herinneren hoe vaak u ging. U gaf aan dat er veel gebeurtenissen waren waardoor u naar de politie ging en het niet één of twee keer was dat u ging, maar meerdere keren (zie notities CGVS, p 13).

Gelet op bovenstaande frappante inconsistenties tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS en deze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS betreffende uw beweerde vervolging, kan totaal geen geloof meer gehecht worden aan de waarachtigheid van uw relaas. Waar u bij de DVZ melding maakt van discriminatie en van het feit dat u meer en meer naar het ziekenhuis moest en dat u hierdoor uw kinderen moest achterlaten (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, vraag 5, dd 8/11/2018), zijn uw verklaringen bij het CGVS flagrant anders en haalt u er plots zeer veel ernstige incidenten aan. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden zijn geweest. Ze dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin, bij de DVZ. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een dermate **essentiële elementen als de veelvuldige slagen, slagen met stokken, verkrachting met een stok, vernielingen van uw marktkraam en spullen in uw huis, brandstichting en de moord op uw partner zou aanhalen.** U kreeg uitgebreid de kans om bij de DVZ uw relaas toe te lichten. Er werd u zelfs tot tweemaal toe gevraagd of u de belangrijkste vluchtmotieven had aangehaald waarop u bevestigde (zie vragenlijst CGVS, vraag 5, ingevuld door de DVZ op 8/11/2018). Het is niet aannemelijk en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten dat u deze zaken niet vermeldde bij de DVZ. Het feit dat u bij de DVZ wel melding maakte van het overlijden van de vader van uw kinderen maar er helemaal niets zegt over de manier waarop hij, volgens uw verklaringen, is overleden doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Indien uw partner effectief is overleden aan zijn verwondingen omwille van fysiek geweld omwille van zijn gezondheidstoestand, kan van u worden verwacht dat u dit kenbaar maakte bij de DVZ alsook indien u problemen met de familie van uw overleden partner zou hebben gekend omdat ze u zouden beschuldigen dat u hem ziek zou hebben gemaakt. Van iemand die een gegronde vrees heeft en daarom zijn land van herkomst verlaat, kan men verwachten dat deze onmiddellijk alle vluchtmotieven aanhaalt. **Bovenstaande veelvuldige en frappante tegenstrijdigheden betreffende de kern van uw asielaanvraag ondermijnen totaal de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming.**

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt bovendien verder ernstig aangetast door objectieve informatie die werd bekomen uit uw visumdossier (toegevoegd aan het administratief dossier).

Waar u bij de DVZ verklaarde dat u werkte in een restaurant en bij iemand thuis (zie Verklaring DVZ, vraag 12, ingevuld door de DVZ op 8/11/2018) en u in de vragenlijst van het CGVS geen melding maakte van problemen om werk te zoeken (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, dd. 8/11/2018, vraag 3.5), verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS plots dat u niet gewerkt heeft te Angola en u alleen dingen verkocht op de markt. U vroeg daarop of u verder mocht uitleggen waarom u nooit heeft gewerkt, waarop u verklaarde dat u tijdens uw activiteiten op de markt geslagen en agressief behandeld werd (zie notities CGVS, p 6-7). Later verklaarde u dat u in Angola niet kon werken: telkens u een job zocht, kwam iemand die zei dat u ziek was. U gaf aan dat u eens een job had, maar de dag dat u wou beginnen werken u geweigerd werd, omwille van HIV (zie notities CGVS, p 10). Later gaf u nogmaals aan dat u wou werken en een opleiding volgen, maar dit niet mogelijk was (zie notities CGVS, p 13). Uit uw visumdossier blijkt echter dat uw professionele activiteit ten tijde van uw visumaanvraag (19/6/2018) 'funcionaria' – werknemer was. Uit een brief van R.P. (dd. 18/6/2018) die deel uitmaakt van uw visumdossier, blijkt dat u werkzaam bent bij MWENHO (Associacao de Mulheres Vivendo com o VIH e SIDA – vrije vertaling: Vereniging van vrouwen met HIV en AIDS) en u van 19 september 2018 tot 29 september 2018 op vakantie naar Portugal wou. Uit uw bankrekeninguittreksels – die eveneens deel uitmaken van uw visumdossier – blijkt dat u in 2018 een maandelijks salaris uitbetaald kreeg. **Bovenstaande inconsistenties betreffende uw werk staven verder het ongelooftwaardige karakter van uw verklaringen.**

Bovendien kan – gelet op de informatie in uw visumdossier – verder worden opgemerkt dat u trachtte de asielinstanties opzettelijk om de tuin te leiden met betrekking tot uw profiel. Uit de brief van Rosa Pedro (dd. 18/6/2018) blijkt immers dat u werkzaam bent bij MWENHO als activiste – een organisatie van vrouwen met HIV en AIDS – en u bijgevolg weldegelijk op de hoogte hoort te zijn van het bestaan van verschillende hulporganisaties ter zake. U zou immers zelf vrouwen met HIV ondersteunen. Opmerkelijk genoeg gaf u – toen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of er in Angola organisaties zijn die mensen met HIV konden helpen – aan ze niet te kennen. U verduidelijkte dat het kan dat er zijn, maar u ze niet kent. Toen u ter verduidelijking gevraagd werd of u ooit naging of er zulke organisaties bestaan, gaf u aan van niet, omdat u niet wist dat zulke organisatie zou kunnen bestaan (zie notities CGVS, p 12). **Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen uw visumdossier en uw verklaringen die u voor de DVZ en het CGVS aflegde, doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.**

Verder dient te worden opgemerkt dat u naliet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Portugal, het eerste land waar u arriveerde na uw legaal vertrek uit Angola. Het feit dat u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende vormt een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden nood aan internationale bescherming.

U verklaart dat u op **19 september 2018** Angola heeft verlaten en dat u diezelfde dag in Portugal arriveerde. U liet na om er internationale bescherming te vragen. U verklaart dit door te stellen dat er in Portugal veel Angolezen zijn waardoor u zich niet veilig zou voelen (zie notities CGVS, p 10). U besloot om op **1 oktober 2018** Portugal te verlaten en naar België te gaan. U arriveerde diezelfde dag in België. U vroeg in België pas op **24 oktober 2018** internationale bescherming bij de bevoegde instantie. U geeft aan dat er in België ook Angolezen zijn, maar niet zoals in Portugal. Dergelijke overweging kan logischerwijze geenszins verzoend worden met de beweerde vrees voor uw leven en dringende nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, **bij aankomst of zo snel mogelijk daarna** wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verder dient te worden opgemerkt dat u **sinds 2004** weet dat u HIV heeft (en uw familie u sinds 2006 aanviel en bleef bedreigen met de dood (zie notities CGVS, p 12-13)) en dat u tot **september 2018** in Angola heeft gewoond. Indien de situatie voor u in Angola dermate ernstig is dat er sprak is van vervolging, is het feit dat u **ruim 10 jaar** wachtte alvorens uw land te verlaten een contra-indicatie van de ernst van de door u beweerde situatie. **Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid – of minstens de ernst – van de door u geschetste vrees.**

Daarnaast kunnen nog een aantal bedenkingen geformuleerd worden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dat uw partner omwille van zijn HIV besmetting werd aangevallen op de markt en dat hij hierdoor is overleden. U gevraagd waaraan hij overleden is, verklaart u dat hij is overleden omdat hij werd geslagen (zie notities CGVS, p 7). Uit het medisch attest opgemaakt door dr. Valérie Delpierre op 17/12/2018 blijkt echter dat u aan haar verklaarde dat uw partner overleden was aan de gevolgen van AIDS (zie medisch attest toegevoegd aan de groene map). Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Betreffende de aangehaalde vervolging jegens de familie van uw overleden partner, geeft u aan dat u de familie zag op de begrafenis 3 februari (2017) en dat ze daarna zijn teruggekeerd na drie maand, in december 2017. Later gaf u aan dat ze zijn teruggekomen in januari 2018, begin 2018 (zie notities CGVS, p 16). Echter, wanneer u wordt gevraagd naar wanneer u werd misbruikt, zegt u dat u de familie van uw overleden partner zag op zijn begrafenis en dat ze u zeiden dat ze de dag erop naar u zouden komen. U geeft aan dat ze effectief de volgende dag kwamen en ze u toen hebben misbruikt (zie notities CGVS, p 16). Het is opmerkelijk dat u dit zeer ingrijpende incident (verkrachting met een stuk hout voor de ogen van uw kind) niet beter in de tijd kan situeren waardoor de geloofwaardigheid van dit beweerde incident dan ook verder wordt ondermijnd.

Betreffende de problemen met uw familie dient te worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS verklaarde dat uw vader in 2004 de familie samenriep en hij zei dat contact met u zoveel mogelijk gemeden moest worden (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ, dd. 8/11/2018, vraag 3.5). Tijdens

het persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u uw familie in Angola om documenten vroeg, maar ze niets meer van u wille horen (zie notities CGVS, p 9). U verklaarde verder dat uw familie zei dat u de schande van de familie bent en dat ze u zullen vermoorden wanneer u contact met hen opzoekt (zie notities CGVS, p 12). Het zou in dat opzicht dan ook opmerkelijk zijn dat u – die steeds tracht hen te mijden door steeds te verhuizen – net door hen actief opgespoord en bezocht zou worden. U verklaarde immers dat ze u zouden hebben aangevallen en dat ze u ten schande zouden brengen en dat ze zorgden dat u geen werk zou kunnen vinden (zie notities CGVS, p 7). U gaf aan dat ze u actief opzoeken. Via een vriendin van uw zus, die werkzaam zou zijn in het ziekenhuis waar u behandeld werd, vroegen en kregen ze informatie over uw verblijfplaats. Echter, indien uw familie u werkelijk zou willen verstoten (omdat u als persoon met HIV een schande zou betekenen voor uw familie) is het weinig aannemelijk dat ze u zelf actief opsporen en zouden onthullen dat u HIV heeft. Bovendien is het niet erg aannemelijk dat u naar hetzelfde ziekenhuis bleef gaan indien u weet dat iemand uw gegevens aan uw familie, die u zou vrezen, zou doorspelen. In Luanda zijn immers verschillende ziekenhuizen waar u kan behandeld worden voor HIV. Wederom werpt dit een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Tevens is het wel zeer opmerkelijk dat u uw **kinderen**, waarvoor u eveneens inroept dat ze gediscrimineerd worden (zie notities CGVS, p 19) in Angola laat, en wel bij een vriendin die net als u besmet is met HIV (en daardoor volgens u vervolgd wordt). Indien u werkelijk zou vrezen dat uw kinderen het slachtoffer zouden zijn van ernstige discriminatie, is het weinig waarschijnlijk dat u hen in een gelijkaardige situatie achterlaat.

Verder haalt u aan dat uw zoon, geboren in België bij terugkeer naar Angola eveneens het slachtoffer zou worden van discriminatie (zie notities CGVS, p 10). Aangezien u niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk het slachtoffer bent van dermate ernstige discriminatie (supra), kan u de hypothetische vrees dat uw zoon eveneens slachtoffer zal worden van dergelijke discriminatie evenmin aannemelijk maken.

Verder haalt u aan dat u omwille van uw HIV-infectie werd gediscrimineerd in Angola.

Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor uw situatie, kan de loutere vaststelling dat u HIV heeft er niet op wijzen dat er voor u bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. **Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.**

Uit verschillende rapporten blijkt inderdaad dat er in Angola een stigma heerst ten aanzien van mensen met HIV. Door de grote angst rond de HIV/AIDS-epidemie in Angola worden veel mensen die met HIV/AIDS leven door het publiek sterk gestigmatiseerd. Uit een opiniepeiling waarin werd gevraagd of mensen voedsel zouden kopen van iemand van wie ze wisten dat die HIV-positief was, bleek dat 51% van de ondervraagden het voedsel niet van die persoon zou kopen. Wettelijke inspanningen van de regering hebben geholpen tegen discriminatie van mensen die leven met HIV/AIDS, maar het heeft geen einde gemaakt aan het probleem, een gemeenschappelijk thema dat over de hele wereld wordt gezien. Als reactie op de stigmatisering van deze epidemie in het land zijn er in Angola veel voorlichtings- en bewustmakingscampagnes voor HIV/AIDS gestart om het langdurige stigma rond deze ziekte te helpen bestrijden. Zo werden er - omwille van de Covid pandemie- voedselpakketten uitgedeeld aan mensen met HIV (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook de presidentsvrouw, Ana Dias Lourenço, heeft een engagement aangegaan opdat alle kinderen, geboren in Angola, aids-vrij zouden zijn (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Niet alleen de overheid probeert een steentje bij te dragen, ook Unitel S.A, een private Angolese mobiele telefoon provider, werkt mee aan het project en ondersteunt verschillende initiatieven.

Het CGVS betwist niet dat er in Angola nog een hele weg af te leggen is om de discriminatie van HIV positieve mensen aan banden te leggen, maar er kan **geen geloof gehecht worden aan de**

verklaringen die u aflegt in verband met de ernstige incidenten die u zou hebben meegemaakt in Angola. (supra)

U legt een medisch attest voor, waaruit blijkt dat u inderdaad een HIV-infectie heeft. Er dient te worden opgemerkt dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Tot slot verklaarde u - toen de dossierbehandelaar van het CGVS u op het einde van het persoonlijk onderhoud aangaf dat ze geen verdere vragen had en u de vraag gesteld werd of u nog iets wou toevoegen - nog te willen vertellen dat u het virus opliep na een **verkrachting in januari 2004**. Toen u gevraagd werd of u nog een vrees heeft ten opzichte van de persoon die u verkrachtte, verklaarde u van wel. U gaf aan dat het 3 politieagenten waren en u hen zou herkennen moest u hen zien. Toen u gevraagd werd wat u juist vreest ten opzichte van de personen die u verkrachtten, gaf u aan dat ze u waarschuwden dat u hen niet zou mogen aangeven of dat ze hun zaak 'zouden afmaken'. Toen u gevraagd werd of u hen sinds 2004 nog problemen had met deze personen, verklaarde u van niet en u gaf aan dat u hen niet meer zag (zie notities CGVS, p 17). **Ondanks de ernstige gevolgen die er aan deze verkrachting gekoppeld worden, kan er echter niet gesproken worden over een gegronde vrees voor deze politieagenten daar u na dit incident ruim 15 jaar geleden niets meer heeft vernomen van hen.** Verder dienen enkele vaststellingen gedaan te worden, waaruit verder blijkt dat uw vrees voor vervolging door deze drie personen niet ernstig of gegrond was. Zo gaf u aan dat de verkrachting plaatsvond in 'uw' wijk Bairro Operario (zie notities CGVS, p 17). Uit uw identiteitskaart (dd.11/8/2017) blijkt dat uw residentie Bairro Operario was (zie administratief dossier). Dit is opvallend, daar u – toen u een overzicht van uw woonplaatsen gevraagd werd – niet vermeldde dat u terugkeerde naar Bairro Operario (zie notities CGVS, p 5). Indien u werkelijk een actuele vrees hebt, kan van u – die de afgelopen 15 jaar meermaals verhuisde – verwacht worden niet opnieuw naar de plaats waar de 3 politieagenten die u verkrachtten actief waren te verhuizen. Verder dient te worden vastgesteld dat u nadien nog meermaals naar de politie ging, omdat er veel gebeurtenissen waren. U ging niet één keer of twee keer, maar meerdere keren (zie notities CGVS, p 13), wat eveneens uw vrees om de drie politieagenten weer tegen te komen en door hen vervolgd te worden, ondermijnt. U gaf verder weliswaar aan dat u stopte met naar de politie te gaan om aangifte te doen, maar dit omdat de politie volgens u niets doet. Op geen moment haalde u aan dat u geen aangifte deed omwille van een vrees voor de drie agenten die u in 2004 verkrachtten (zie notities CGVS, p.13). Bovendien kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen dat de verkrachting gebeurde door **politieagenten**. Indien u werkelijk zou zijn verkracht door agenten en indien u een gegronde vrees zou hebben t.a.v. deze personen, is het niet aannemelijk dat u –ook deze vrees- **niet bij de DVZ heeft uitgesproken**. U geeft er alleen aan dat u verkracht werd en dat u hierdoor ziek bent geworden. U haalt nergens een vrees aan t.a.v. de daders; de politie. Wanneer u bovendien specifiek wordt gevraagd of u een vrees heeft t.a.v. uw autoriteiten, geeft u enkel aan dat u naar de politie bent gegaan, maar dat ze u naar huis stuurden. **Indien de daders van de verkrachting werkelijk politieagenten zouden zijn geweest, is het niet aannemelijk dat u dat evenmin heeft aangehaald bij de DVZ** (zie vragenlijst CGVS, vraag 7a ingevuld door de DVZ op 8/11/2018).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt de **geboorteakte neer van uw zoon M.M.G.N., K.**, geboren op 25 oktober 2020 te Namen. De geboorte van uw zoon werpt geen ander licht op de bovenstaande bevindingen. Verder legt u uw **originele identiteitskaart** voor met nr 002705476ZE038, opgemaakt op 11/08/2017 en geldig tot 11/08/2022. Uw Angolese identiteitskaart bevestigt uw Angolese identiteit, wat niet in twijfel wordt getrokken. U legt tevens een **medisch attest voor waaruit blijkt dat u HIV heeft**, opgemaakt door dr

Séverine NOIRHOMME op 10 mei 2019. Het feit dat u HIV heeft, wordt op geen enkel moment in twijfel getrokken. Verder legt u een **overlijdensakte** voor van uw partner; R.J.Ga. met nr 2434/2017, opgemaakt door de 7de griffie van de burgerlijke stand van Luanda. Echter, uit dit document kan op geen enkele manier de doodsoorzaak worden afgeleid noch uw band met R.J.Ga.. Het document toont aan dat mijnheer overleden is op 1 februari 2017, maar kan verder uw relaas niet ondersteunen. U legt tevens een attest voor van **SOS Viol**, opgemaakt door Catherine Hailliez, psychologe op 13 juni 2019. Hieruit blijkt dat u verschillende symptomen heeft die zouden kunnen wijzen op trauma's die u zou hebben opgelopen in uw land van herkomst. Echter, een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door u neergelegde medische attest kan de geloofwaardigheid van uw relaas aldus niet herstellen. Er dient hierbij tevens te worden opgemerkt dat het medisch attest op geen enkel moment melding maakt dat u zou zijn verkracht door politieagenten of dat uw partner is overleden omwille van de verwondingen opgelopen omdat hij werd aangevallen omwille van zijn HIV besmetting. U legt tevens een **medisch attest** voor, opgemaakt door dr. François Delvigne op 3 april 2019. De dokter stelt verschillende littekens vast en doet eveneens een uitspraak over uw psychologische toestand. Hij geeft aan dat hij deze vaststellingen doet op basis van uw verklaringen. Zoals reeds werd aangehaald is het niet mogelijk om op basis van uw verklaringen met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden te schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Tot slot legt u een **medisch attest** voor opgemaakt door dr. Valérie Delpierre op 17 december 2018. Ook hier kan het medisch attest bovenstaande bevindingen niet veranderen. De door uw raadvrouw, Christine Van Risseghem, opgestuurde **opmerkingen bij uw persoonlijk onderhoud** op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een correctie in de schrijfwijze van enkele namen en bijkomende preciseringen van reeds gedane verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift een schending aan van "het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, van artikel 17 van de K.B. procedure voor het CGVS".

Zij ontwikkelt dit middel als volgt:

"Het CGVS is van mening dat geen enige bijzondere procedurele noden voor de verzoeker moest plaatsvinden.

Het bestuur neemt dan verschillende argumenten om de asielaanvraag van de verzoeker te weigeren.

Het CGVS twijfelt dat de verzoekster vervolgd was omdat ze is door HIV getroffen is.

1° Over de vergelijking tussen de verklaringen bij DVZ en bij het CGVS

Het bestuur neemt een eerst argument door vergelijken de verklaringen van de verzoeker bij DVZ en het CGVS.

Volgens het CGVS zou de verzoekster nieuwe elementen toevoegen toen ze door het CGVS werd gehoord.

Er zou tegenstrijdigheid over de motieven van de vluchten en ze zou niet over de agressie van de familie van haar man niet gesproken hebben.

Volgens het CGVS moest de verzoekster over alle de problemen spreken bij DVZ.

Het CGVS neemt vaak een dergelijke en delicaat argument.

Immers moet het onderlijnen worden dat het gehoor bij DVZ erg kort is en het is altijd niet duidelijk of alle de instructies aan de asielzoekers gegeven waren.

Als we verklaringen goed lezen hebben we het gevoel dat de verzoekster heeft begonnen om haar asielrelaas te vertellen.

Dan heeft de persoon van DVZ de verzoekster onderbroken om bepaalde en precies vraag te stellen.
 Het laat ons het gevoel dat het gehoor zoals bij CGVS was...
 In dergelijke omstandigheden is het duidelijk dat de verzoekster niet de goede instructies heeft gekregen en dat ze heeft begrepen dat ze haar asielrelaas moest afleggen.
 Bijgevolg kon ze niet beseffen dat ze alleen maar de verschillende episodes moest geven en dat ze de verschillende problemen zal ontwikkelen bij het CGVS.
 Die punt is ook aangetoond door het feit dat de verzoekster vrij gepraat heeft over het begin van haar asielrelaas bij DVZ voor onderbroken te worden.
 In dergelijke omstandigheden kan het CGVS de verzoekster niet verwijten om niet over alle problemen te praten bij DVZ.
 Er is manifeste appreciatiefout gepleegd door CGVS en de zorgvuldigheidsplicht geschonden was.
 Het CGVS gaat verder en verwijt de verzoekster om niet in detail over de dood van zijn man te praten...
 In tegenstrijdigheid van zijn eerste argument is het CGVS van mening dat de verzoekster die punt moest ontwikkelen... terwijl CGVS van mening dat alle punten zonder details bij DVZ moet aanmelden worden.
 Echter moet het vastgesteld worden dat de verzoekster over die episode heeft gesproken en het is duidelijk dat er over een feit gaat die geleid heeft tot haar vlucht...
 Er is bijgevolg een tegenstrijdig motivatie vanuit het CGVS.
 Het moet ook onderlijnen worden dat de verzoekster psychologische zwaar getroffen werd door haar problemen dat ze in haar land heeft gekend.
 Een psychologische hulp werd samengesteld voor de verzoekster tussen haar gehoor bij DVZ en haar gehoor bij CGVS.
 Ze kon aldus praten met een specialist die de verzoekster veel heeft geholpen.
 Deze psycholoog kan de werkelijkheid van de verkrachting van de verzoekster confirmeren, maar het is helaas duidelijk dat de verzoekster niet klaar om over die punt te praten toen ze gehoord was bij DVZ.

2° Over de visum dossier

Het CGVS neemt een tweede argument over het feit dat het visum dossier tegenstrijdig informatie met haar verklaringen zou hebben.
 Volgens het CGVS zou het de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen.
 De verzoekster wil hier onderlijnen dat ze paar huren per week bij deze organisatie heeft gewerkt.
 Het gaat over een associatie die de hiv-ziekten helpen maar ook de leden van de LGBTgemeenschap helpt.
 Deze organisatie was ondersteunt door de Verenigde Staten maar ze hebben die steun gekregen.
 De verzoekster vreesde om over die punt te praten wegens de zware gevolgen.
 Immers was die associatie regelmatig geviseerd wegens hun activiteit.
 Rekening houdend met de context van de asielaanvraag van de verzoekster is he niet abnormaal dat ze niet erover heeft gepraat.
 Er is een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3° Over het Portugal

Het CGVS verwijt de verzoekster om geen asielaanvraag in Portugal in te dienen en te wachten op de 24 oktober 2018 haar asielaanvraag in België in te dienen.
 Zoals heeft de verzoekster uitgelegd wou ze geen asielaanvraag in Portugal indienen.
 Immers gaat het over een land die banden met Angola heeft en waar veel mensen uit Angola leven.
 Ze vreesde dan dat mensen haar kan erkennen en haar verblijf in Portugal aan haar familie vertelt.
 Daarom heeft ze beslissen om Portugal te verlaten om haar asielaanvraag in België in te dienen.
 Over het feit dat de verzoekster haar asielaanvraag zo snel mogelijk zou indienen moet het onderlijnen dat de verzoekster minder dan een maand heeft verwacht voor het indienen van haar asielaanvraag.
 Het kan uitgelegd worden door het feit dat ze de nodige informatie moet hebben (over de plaats, enzo.) voor het indienen van haar aanvraag.
 We spreken niet over een persoon die veel maanden zou verwachten hebben voor de inleiding van haar aanvraag.
 Het moet ook onderlijnen worden dat de verzoekster niet gehoord was over die termijn.
 Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

4° Over de grond van het asielrelaas

Het CGVS gaat verder en bespreekt verschillende punten van het asielrelaas van de verzoekster.
 De eerste punt gaat over de dood van de man van de verzoekster.

Ze had verteld tijdens haar verhoor dat ze stierf omdat hij werd geslagen terwijl de verzoekster zou verklaren dat hij stierf wegens de gevolgen van de AIDS.

Volgens het CGVS gaat het over een tegenstrijdigheid.

Het moet eerst opgemerkt worden dat de verzoekster niet gehoord op die mogelijk tegenstrijdigheid.

Het moet echter onderlijnen worden dat er geen tegenstrijdigheid.

Immers moet het herhalen worden dat de man van de verzoekster het slachtoffer van een aanval was en dat hij in een ziekenhuis moest gebracht worden.

Toen de personen van het ziekenhuis wisten dat hij van hiv lijdt was Rui in een bijzondere kamer gezet.

Het ging over een plaats waar het personeel de hiv-ziekten zette.

Deze stuit de verzoekster tegen de borst en ze probeerde om haar man te helpen.

Het personeel heette de bewakers en de verzoekster kon niet meet om haar man te helpen.

Hij kreeg geen aangepaste hulp rekening houdend met zijn situatie.

In dergelijke omstandigheden kunnen we begrijpen dat de verzoekster over de twee oorzaken spreekt of men haar aanvraagt van welke oorzaken stierf haar man.

Hij was aangevallen en kreeg geen aangepaste hulp en zijn ziekte heeft hem niet geholpen.

Er is bijgevolg geen tegenstrijdigheid.

Het is dan verweten aan de verzoekster de exact datum van haar verkrachting niet te geven.

Volgens het CGVS zou de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnen.

Het blijkt uit de verklaringen dat de verzoekster een precies datum heeft gegeven : ze werd verkracht de dag na de dag van de begrafenis van haar man.

De verzoekster heeft misschien geen precies cijfers gegeven maar ze heeft een precies datum gegeven.

Er is bijgevolg manifest appreciatiefout van het CGVS.

Het CGVS gaat verder en bespreekt de houding van de familie.

De verzoekster zou tegenstrijdig verklaren dat ze geen contact meer met haar willen hebben en dat ze door hun werd verpest.

Het CGVS verwijst naar het gehoor bij DVZ en bij CGVS.

Het CGVS heeft twee documenten vergelijken die niet vergelijkbaar zijn.

Immers moeten we vaststellen dat de verzoekster het begin van haar asielrelaas heeft verteld bij het DVZ en dat ze dan werd onderbroken.

Ze heeft dezelfde elementen verteld bij het CGVS en kon verder gaan in haar asielrelaas.

Meer kunnen we begrijpen uit haar asielrelaas dat ze de informatie niet had over haar toestand.

Haar familie probeerde haar om traditioneel te genezen maar dat lukte niet.

In dergelijke omstandigheden wilden ze niet de dingen gebruiken dat ze heeft gebruikt, want ze dachten dat ze konden besmet worden.

Ze was ook beschouwt als een schaamte door haar familie, en in dergelijke omstandigheden wilden ze haar niet laten rusten.

We kunnen niet spreken van tegenstrijdigheden tussen zijn twee gehoor en CGVS begaat nieuwe manifeste appreciatiefouten.

Het CGVS gaat verder en vindt opmerkelijk dat de verzoekster haar kinderen bij een vriend laat die in dezelfde situatie dan haar is.

Het CGVS heeft niet rekening gehouden met de context van het asielrelaas.

Immers heeft de verzoekster verteld dat ze niet genoeg geld om de reizen van de familie te betalen.

Meer heeft ze uitgelegd dat ze gediscrimineerd werd door de mensen.

In dergelijk omstandigheid kon ze banden alleen maar met mensen die in dezelfde situatie dan haar is.

Het zou ook totaal onmogelijk om hulp van haar familie te vragen.

Bijgevolg kon ze alleen maar aan een vriend die in vergelijkbaar situatie aan te vragen.

Rekening houdend met het leven van de verzoekster had ze geen andere keuze.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht in de mate dat het CGVS niet met de context en de verklaringen rekening gehouden heeft.

5° Over de discriminatie

Over de discriminatie van de HIV zieken mensen in Angola is het CGVS van mening dat deze discriminatie tot een schending van fundamentele mensenrechten voor de mensen.

In het geval van Angola, is het CGVS van mening dat er nog een hele weg moet af te leggen om de discriminatie.

Het is verwijzen naar verslag, en naar het feit dat er publiciteitscampagne is.

Het vervloei uit die argumentatie dat de situatie van de Angolezen die door de HIV getroffen zijn kan leiden tot de erkenning van een status.

In het geval van de verzoekster is het alleen maar verwijzen naar het feit dat het CGVS geen geloof aan haar relaas heeft gegeven om geen bescherming te bieden...

Dergelijke argumentatie is totaal tegenstrijdig.

Immers heeft het CGVS alle de elementen die tonen aan dat de verzoekster aan HIV lijdt en dat er veel problemen zijn in Angola voor deze mensen.

In dergelijke omstandigheden hebben we een tegenstrijdig motivatie.

Meer moet het nog onderlijnen dat de verzoekster een gedetailleerd asielrelaas heeft gegeven over de discriminatie.

Immers heeft ze uitgelegd dat ze geen werk kon vinden wegens haar ziekte.

De mensen werden altijd ingelicht over haar situatie en het contract stopte.

Ze werd altijd verjaagt door mensen van de wijk toen ze op den hoogte was van de situatie van de verzoekster.

Dezelfde opmerkingen gelden ook voor haar werk op de markt.

Toen de mensen over haar situatie wisten wilden ze geen meer haar producten kopen en ze werd aangevallen en verpest door mensen.

Ze werd ook verkracht met hout stuk voor de ogen van kinderen.

De verzoekster kon een gedetailleerd relaas van die episode geven.

De verzoekster is geholpen door een psycholoog die de geloofwaardigheid van deze episode kon bevestigen.

In dergelijke situatie moet het vaststellen worden dat het CG VS niet met de verklaringen van de verzoekster rekening gehouden heeft.

De zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Het CGVS verwijst dan naar de procedure die geopend is door artikel 9ter van de wet van de 15 december 1980.

Het moet echter vastgesteld dat de verzoekster lid van een "wel bepaalde groep", de personen die door HIV getroffen zijn.

Uit de bestreden beslissing en de verklaringen van de verzoekster is het duidelijk dat ze het risico loopt om vervolgd te worden in de zin van artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980.

Dergelijke verwijzing is genoeg niet en lijdt tot een nieuwe schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het bestuur gaat verder en bespreekt de eerste verkrachting van de verzoekster, die door drie politieagenten gepleegd was.

Het CGVS erkent dat er over een zware situatie gaat en dus naar een akte van vervolging.

Het is eerst verwijst naar het feit dat de verzoekster in dezelfde wijk nog zou wonen.

Het bestuur vergeet dat de verzoekster periodiek verpest en verjaagd was en dat ze een nieuwe plaats moet vinden.

Ze ging wonen waar ze kon...

Het bestuur verwijst naar het feit dat de verzoekster naar politiekantoor ging om klacht in te dienen.

Het CGVS vergeet dat de verzoekster naar andere politiebureau kon gaan om een klacht in te dienen.

Het is ook verweten om geen klacht in te dienen tegen de drie agenten.

Integendeel rekening houdend met de situatie in haar land van herkomst is het niet abnormaal om geen klacht tegen hen in te dienen.

De drie agenten heeft gesproken om de werk af te maken... en het is duidelijk dat ze spreken over het feit dat ze klaar waren om de verzoekster te doden.

In geval van een klacht zou het duidelijk zijn dat de drie agenten op den hoogte van de situatie zou zijn en er was dan een risico van dood voor de verzoekster.

Het bestuur neemt een laste argument over het feit dat de verzoekster niet erover gepraat tijdens haar eerste verhoor bij DVZ.

Het moet vastgesteld dat de verzoekster over haar verkrachting heeft gesproken maar ze heeft niet over de kwaliteit van de daders gesproken.

Echter moet het nog herhaald dat de verzoekster haar asielrelaas heeft begonnen te vertellen, maar ze kon niet alle de elementen vertellen.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet haar verwijten om niet over die elementen te spreken.

Het CGVS gaat verder en bespreekt de verschillende neergelegde documenten.

Het bestuur is van mening dat deze documenten geen andere licht over de asielaanvraag van de verzoekster brengt.

Het moet vaststellen worden dat het CGVS manifeste appreciatiefouten begaat.

Over de verschillende geboorteakten en identiteitskaart van de verzoekster is het CGVS van mening dat deze niet in twijfel gebracht zijn.

Deze informatie is van hoge belang in de mate dat het de herkomst en de nationaliteit van de verzoekster aantoont.

De verzoekster heeft ook een medische attest over haar toestand en het CGVS is van mening dat het niet in twijfel gebracht is.

Echter is deze informatie van eerste belang en aan toont een belangrijk punt in het kader van de asielaanvraag van de verzoekster.

Over de overlijdensakte van haar partner is het CGVS dat deze document niet de band tussen Mevrouw en haar partner toont en legt niet uit hoe Mijnheer dood is.

Deze informatie kon niet in dergelijke informatie bevinden, en deze document moet gelezen worden met het asielrelaas van de verzoekster.

Het moet vastgesteld worden dat de kwaliteit van partner van Rui niet in twijfel gebracht werd en het kan ook gelinkt met de geboorteakten.

Deze document ondersteunt het asielrelaas van de verzoekster.

Over de verschillende medische documenten en psychologische attesten is het CGVS van mening dat het geen andere licht kan brengen.

Het bestuur is van mening dat de psycholoog afhankelijk is van de verklaringen van de patiënt...

We kunnen niet de argument begrijpen.

Psychologen werken op basis van methode en zijn onderworpen aan een déontologie.

Dat betekent dat ze aan regels onderworpen en dat ze op basis van bepaalde en wetenschappelijke methodes werken en niet alleen maar op basis van de verklaringen van de patiënten.

In dergelijke omstandigheden is de argument van het CG VS totaal niet genoeg om deze documenten te verwerpen.

Die feit is ernstiger dat deze attest werd opgesteld na verschillende afspraken.

De psycholoog had tijd genomen om met de verzoekster te werken waar het CGVS alleen maar een gehoor heeft gemaakt.

In dergelijke omstandigheden kon de psycholoog de verschillende problemen en trauma's van de verzoekster bevestigen.

In dergelijke omstandigheden heeft het CGVS het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Rekening houdend met alle de elementen van het dossier en van de documenten die neergelegd werd valt de verzoeker bijgevolg in de criteria van de Genève Conventie en binnen de artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980.

Door niet de kwaliteit van vluchteling aan de verzoeker te erkennen heeft het CGVS het artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980 geschonden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden

- *Betreffende de subsidiaire bescherming*

Het moet vaststellen worden dat het CGVS geen analyse van de situatie van de verzoekster over de subsidiaire bescherming.

Het moet herhalen worden dat de verzoekster getroffen door het HIV en dat deze mensen gediscrimineerd zijn.

In dergelijke omstandigheden is het niet duidelijk dat de verzoekster toegang zou hebben tot haar medische behandelingen.

Het moet herhalen worden dat artikel 48/4, §2 b) voorziet dat : [...]

Het Raad heeft al beslist dat een privatie van behandelingen in deze hypothese kan vallen (Arrest nr. 221 558 van 22 mei 2019).

In het huidige geval werd niet gezegd over die mogelijkheid terwijl het CGVS over de medische situatie van de verzoekster weet en dat het bestuur de moeilijk situatie van de HIV zieken in Angola erkent.

Het vervloet ook uit van een verslag van Asyllos.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

Voorts leidt deze schending tot een schending van artikel 62 van het wet van 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Immers leggen deze artikelen op dat de bestuurshandelingen gemotiveerd worden en dat deze motivatie adequaat is op feitelijke en juridische vlak.

In de mate waar de beslissing het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht schendt kan het niet adequaat gemotiveerd wordt.

Bijgevolg worden de artikelen 62 van het wet van 15 december 1980 en 1 tot 3 van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden. De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden.

• *Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wet van 15 december 1980)*

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker haar land van herkomst moet verlaten wegens een risico van vervolg.

De verzoeker werd regelmatig verpest, verjaagd.

Ze werd ook verkracht.

Hij was geveiseerd want ze behoort tot een sociale groep, met name de personen die aan HIV lijdt

De vluchtelingstatus moet aan de verzoeker toegekend.

• *Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wet van 15 december 1980)*

Mevrouw is een deel van een risico's groep, met name mensen die aan HIV lijdt.

Het blijkt uit de documentatie dat deze mensen gediscrimineerd zijn en loopt het risico van onmenselijke of vernederende behandeling

Het bestuur heeft verschillende manifeste appreciatie fouten heeft gepleegd.

Het bestuur heeft geen analyse gemaakt van deze situatie onder de scope van de subsidiaire bescherming en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de verzoeker het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster "Verslag van Asylos".

2.3. Bij verweernota voegt verweerder: "Wikipedia - HIV/aids in Angola".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Angola uit vrees voor discriminatie omdat zij HIV-patiënt is.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal aangaande de problemen die zij en haar echtgenoot kenden omwille van hun HIV-besmetting zijn dermate tegenstrijdig dat ze elke geloofwaardigheid ontberen. De argumentatie in het verzoekschrift dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort was en zij onderbroken werd met concrete vragen, is niet dienstig. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit het asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Portugees en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Er kan dan ook geenszins worden ingezien waarom verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou nalaten om te vertellen over de vele ernstige incidenten die zij en haar echtgenoot zouden hebben meegemaakt of over het feit dat haar man overleed aan de verwondingen die hij opliep toen hij werd aangevallen omwille van zijn HIV-besmetting. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift zou beweren dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde dat haar man overleed aan aids omdat zij van mening was dat hij niet goed verzorgd werd in het ziekenhuis en er dus meerdere “oorzaken” waren, dient te worden vastgesteld dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens verklaarde dat haar man overleed aan aids. Het door haar voorgelegde medisch attest van 17 december 2018 vermeldt daarentegen wel dat verzoekster ter consultatie verklaarde dat haar echtgenoot overleed aan de gevolgen van aids. Hoe dan ook verduidelijkt de bewering dat er meerdere “oorzaken” waren niet waarom zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat haar man overleed aan de verwondingen die hij opliep toen hij werd aangevallen omwille van zijn HIV-besmetting, indien dit werkelijk het geval was en zij wel verschillende andere incidenten aanhaalde.
- Informatie uit verzoeksters visumdossier aangaande haar werkzaamheden bij MWENHO (een Angolese organisatie voor vrouwen met HIV en aids) wijzen er op dat verzoekster leugenachtige verklaringen aflegde over haar levensomstandigheden en over haar kennis van organisaties die mensen met HIV helpen. In het verzoekschrift wordt aangebracht dat verzoekster “paar huren per week” bij deze organisatie zou gewerkt hebben en dit niet durfde vermelden uit vrees voor zware gevolgen omdat de organisatie gevisieerd werd. Enerzijds is dit geenszins logisch gezien een dergelijke vrees net uiterst relevant is binnen een verzoek om internationale bescherming. Anderzijds doet dit hoe dan ook geen afbreuk aan verzoeksters leugenachtige verklaringen over haar problemen om werk te vinden of te behouden omwille van HIV-besmetting en over haar beweerde maar duidelijk onwaarachtige onwetendheid over organisaties die mensen met HIV helpen.
- Verzoekster wist sinds 2004 dat zij HIV heeft en haar familie zou haar sinds 2006 bedreigd hebben met de dood, maar zij bleef nog tot september 2018 in Angola.

- Zij heeft nagelaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Portugal en zij heeft zich evenmin bij aankomst in België of zo snel mogelijk daarna zich gewend tot de Belgische asielinstanties. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij geen verzoek durfde indienen in Portugal omdat het land banden heeft met Angola en er veel Angolezen leven en dat zij in België slechts minder dan een maand heeft gewacht met het indienen van haar verzoek en dat zij de nodige informatie nog moest hebben. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Verzoekster verbleef wekenlang in Portugal doch diende geen verzoek om internationale bescherming in. Vervolgens verbleef zij nog eens weken in België, zonder een dergelijk verzoek in te dienen. Dit getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.
- Verzoekster legde onaannemelijke verklaringen af over het misbruik door haar schoonfamilie na het overlijden van haar man. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift lijkt te stellen, wordt verzoekster niet verweten dat zij geen “*exact datum*” of “*precies cijfers*” kan geven van het misbruik door haar schoonbroer. Zij is wel degelijk inconsistent waar zij, enerzijds, vertelde dat zij de dag na de begrafenis werd misbruikt door haar schoonbroer maar dat zij, anderzijds, meerdere keren liet verstaan dat haar schoonfamilie pas maanden na de dag van de begrafenis nog eens terugkeerde.
- Het is verder geenszins geloofwaardig dat haar familie haar overal opspoorde om te onthullen dat verzoekster HIV heeft, terwijl diezelfde familie haar zou verstoten omdat HIV een schande zou zijn. In zoverre het verzoekschrift lijkt te stellen dat hiertoe verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal vergeleken worden, terwijl deze “*documenten niet vergelijkbaar zijn*”, dient te worden opgemerkt dat verzoekster ook tijdens het persoonlijk onderhoud enerzijds liet verstaan dat haar familie niets van haar wilde horen en haar bij contact zouden vermoorden (notities, p. 9) en anderzijds verklaarde dat haar familie haar actief opzoekt en aan anderen zou onthullen dat zij HIV heeft (notities, p. 7).
- Dat verzoekster haar kinderen in Angola heeft achtergelaten bij een vriendin die HIV heeft, terwijl haar kinderen eveneens problemen zouden hebben gekend, doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vrees.

5. Verzoekster bespreekt in haar verzoekschrift de discriminatie van “*HIV zieken mensen*” in Angola en zij verwijst naar “*een verslag van Asyl*”.

Verweerder voegt bij de verweernota “*Wikipedia - HIV/aids in Angola*” en stelt dienaangaande: “*Op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die verweerder in bijlage toevoegt aan deze verweernota, blijkt dat er in Angola een stigma heerst ten aanzien van mensen met HIV. Door de grote angst rond de IV/AIDS-epidemie in Angola worden veel mensen die met HIV/AIDS leven door het publiek sterk gestigmatiseerd. Wettelijke inspanningen van de regering hebben geholpen tegen discriminatie van mensen die leven met HIV/AIDS, maar het heeft geen einde gemaakt aan het probleem, een gemeenschappelijk thema dat over de hele wereld wordt gezien. Als reactie op de stigmatisering van deze epidemie in het land zijn er in Angola veel voorlichtings- en bewustmakingscampagnes voor HIV/AIDS gestart om het langdurige stigma rond deze ziekte te helpen bestrijden. Zo werden er - omwille van de Covid pandemie- voedselpakketten uitgedeeld aan mensen met HIV (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Ook de presidentsvrouw, Ana Dias Lourenço, heeft een engagement aangegaan opdat alle kinderen, geboren in Angola, aids-vrij zouden zijn (zie info toegevoegd aan het administratief dossier). Niet alleen de overheid probeert een steentje bij te dragen, ook Unitel S.A, een private Angolese mobiele telefoon provider, werkt mee aan het project en ondersteunt verschillende initiatieven.*”

Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de

erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om dit aan te tonen. Verzoekster dient *in concreto* aan te tonen dat de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten haar leven in het land van herkomst verder te zetten.

Gezien aan verzoeksters verklaringen over haar levensomstandigheden en de beweerde incidenten geen geloof wordt gehecht, toont zij niet *in concreto* aan dat de discriminatie voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

6. Verzoekster verklaart tevens niet te kunnen terugkeren naar Angola uit vrees voor problemen met de politieagenten die haar in 2004 verkracht zouden hebben en die haar thans nog zouden willen vermoorden.

Er wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen hieromtrent, gelet op het volgende:

- Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde verzoekster dat zij naar aanleiding van een verkrachting HIV opliep, maar zij vermeldde niet de daders van de verkrachting, noch dat zij voor hen thans nog een vrees koestert.
- Verzoekster stelt de politieagenten nog steeds te vrezen, maar zij woonde volgens haar identiteitskaart - ondanks de talrijke keren dat zij verhuisd zou zijn - in 2018 wel terug in de wijk waar de politieagenten actief zijn.
- Verzoekster richtte zich na de verkrachting nog meerdere keren tot de politie en maakte hierbij geen enkele melding van enige vrees dat zij zich hierdoor in de aandacht van de betrokken politieagenten zou brengen.
- De feiten dateren van 15 jaar geleden en sindsdien heeft verzoekster de agenten nooit meer gezien of gehoord, waardoor de actualiteit van haar vrees hoe dan ook niet aannemelijk is.

7. In het verzoekschrift wordt meermaals aangehaald dat verzoekster met bepaalde vaststellingen in de bestreden beslissing niet eerder werd geconfronteerd.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven*".

Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*.

Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

8. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas aangaande de discriminatie die zij ondervond, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen over onder meer het achterlaten van haar kinderen en het minimaliseren van de gevolgtrekkingen van verweerder aangaande haar vrees voor de politieagenten die haar in 2004 verkracht zouden hebben. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. Aangaande het psychologisch attest van 13 juni 2019 van SOS Viol voert het verzoekschrift aan dat psychologen onderworpen zijn aan een deontologie, dat ze op basis van bepaalde en wetenschappelijke methodes werken en niet alleen maar op basis van de verklaringen van de patiënten, dat het attest werd opgesteld na verschillende afspraken en dat de psycholoog de verschillende problemen en trauma's van verzoekster kon bevestigen.

Het door verzoekster neergelegde psychologisch attest van 13 juni 2019 van SOS Viol maakt melding van mentale problemen die zouden voortkomen uit wat zij heeft meegemaakt in Angola.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel het attest het bestaan van bepaalde letsels kan aantonen, vormt dit psychologisch stuk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekster haar land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoekster en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Uit de bewoordingen van het attest zelf blijkt bovendien dat deze steunen op verzoeksters verklaringen: "*Madame M. témoigne [...]*" (vrije vertaling: "*mevrouw M. getuigt [...]*").

In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken.

Evenmin kan het attest aantonen dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure of dat de door haar voorgehouden mentale moeilijkheden van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf immers niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet of dienstig verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

12. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS